

— Права си — казало слончето и безъ да знае самѣ, какъ станало това, взело съсъ хобота си тиня и калъ отъ брѣга на сиво-зелената блатиста рѣка Лимпопо и го турило на главата си като голѣма сива питка.

— Полза номеръ трети! — казала змията. — Ти не би могло да направишъ това съ носа си, който имаше по-рано. — Е, какъ мислишъ дали ще те пошлепкаты домашнитѣ ти, когато се завърнешъ?

Извинете, — казало слончето, — но това никакъ не ми се иска.

Азъ те съвѣтвамъ: ти да ги наплѣскашъ — това ще бжде по весело! — казала змията.

— Благодаря Ви, — казало слончето, — азъ ще запомня Вашитѣ думи. — Сега е врѣме да си ида у дома и повидя домашнитѣ си.

И запжтило се слончето прѣзъ цѣла Африка, като размахвало и подсвирквало съ хобота си. Когато му се пощѣвало да хапне плодове, то ги кжсало направо отъ дърветата, безъ да чака сами да капнатъ на земята, както правѣло по-рано. Когато му се поисквало трѣва, то я кжсало съ хобота и я туряло въ устата си, а не клѣкало на коленѣ, както правѣло по-рано. Когато мухитѣ започвали да го хапятъ, то отчупвало клонка и като я размахвало, пропжждало омразнитѣ врагове. Всѣки пжтъ, когато слънцето пекло много силно на главата му, правило си питка отъ калъ и разхладявало темето си. Когато му ставало отекчително прѣзъ врѣме на пжтуването му прѣзъ Африка, то свирѣло съ хобота си и тази свирня била по-силна отколкото свирнята на нѣколко мѣдни тржби.

IV.

Една прѣкрасна вечеръ, слончето пристигнало у дома си и, като скрило хобота си, казало:

— Здрави ли сте всички?

Домашнитѣ на слончето се зарадвали много, като го видѣли, и му казали:

— Ела тукъ, да те понаритаме хубавичко за твоего не-наситно любопитство!

— Бре! казало слончето, — чини ми се, че никой отъ васъ не знае, какъ трѣбва да се рита. Азъ зная и ще ви покажа.